

Kalp sarayını nefsin ahırına çevirmek

Bir padişah, kendi sarayını ve içindeki en kıymetli eşyaları bir misafirine emanet etse... O misafir, sarayın ihtişamlı salonlarını ahıra çevirse; bu davranışla ne yapmış olur?

Üç şeyi birden yapmış olur:

1. **Sarayın kıymetini ayaklar altına almıştır.**
2. **Kendine büyük bir zulüm etmiştir.**
3. **Sarayı emanet eden Padişaha filî bir hakaret işlemiştir.**

İşte insanın kalbi de öyledir.

Kalp, **bir saraydır**; Padişah-ı Ezelî'nin tecellilerine, muhabbetine, marifetine mahsus bir saray.

Nefis ise, **bir ahırdır**; hayvânî arzuların, süflî isteklerin, geçici heveslerin barınağı.

İnsan, bu kalp sarayını nefsin arzularına tahsis ederse yani orayı **Mahbub-u Baki** ile doldurmak varken, **fânî mahbuplar**, hayvânî arzular, süflî istekler ve geçici heveslerle doldurursa işte o zaman:

- Kalp sarayının kıymetini **ayaklar altına almış**,
- Kendi özüne **ihanet etmiş**,
- Ve bu haliyle **hikmet-i ilâhiyeye iftira etmiş**

Böyle bir insan, kalp sarayını nefsin ahırına çevirmekle, **dilinin söylemediğini halinin söylediği bir büyük iftirayı** işlemiş olur:

"Bu kalp dedikleri cihaz, sonsuz bir muhabbet için verilmiş olamaz. Onun yüksek bir maksadı yoktur. O, ancak bu geçici heveslerin ahırıdır."

Hâlbuki hakikat tam tersidir: Kalp, **sonsuzu isteyecek** bir kapasitede yaratılmıştır. Dünya, onu doyurmaz. Nefis, onu kandıramaz. Fânîler, ona yetmez.

Onu ahıra çeviren, **sarayın sahibini tanımamış**; Onu saray olarak kullanan ise, **Padişah'ın emanetine hürmet etmiştir.**

Ey insan! Kalbin bir saraydır. İçini ne ile doldurduğuna bak. Mahbub-u Baki mi var orada, yoksa bir yığın fani heves mi?